

ရှုမူ

လေချွန်သံ
ကျောတစ်ခင်းစာ

အခန်း (၁)

"ရတယ် မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်"

သူ ဂရုမစိုက်စွာ နောက်ပြန်လှည့်၏။ သူမ အံကလေးတစ်ချက် ကြိတ်၍ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ရပ်သည် ။

"ကျွန်မ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာ ရှင်မစောင့်တော့ဘူးလား"

မပြီးမရယ်နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းက လှုပ်သည် ဆိုရုံလေး လှုပ်ရှားသွားသည် ။

"ဆောရီး အိမ္မန် စိတ်ဝင်စားမှုဆိုတာ လစ်မစ်ရှိတယ်"

"ဘာ"

ပြာလဲ့လဲ့ မျက်မှန်နောက်က သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အကြင်နာမရှိ ကျောခိုင်းသွားသည့် ခြေလှမ်းတို့ က တွေဝေ တွန့်ဆုတ်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသည် ။ မိန်းမတို့ ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတတ်သည့် "ဆောင်းမင်းဆက်"။

ဘယ်အထိအောင် ခက်ခဲခက်ခဲ ချက်ချင်း သူ့ရှေ့ ရောက်လာအောင် ယူနိုင်သည့် အရည်အချင်းတွေလည်း သူ့မှာ ရှိနေပြန်သည် ။ သူဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသလဲ။ ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်သလို ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေသူဆိုတာလည်း မသိကြ။

သေချာတာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ။ ဆောင်းမင်းဆက် ဘယ်နေရာရောက်
နေနေ သူရှိနေသည့်နေရာသည် သူပိုင်တဲ့ နေရာ ဖြစ်နေခြင်း၊ သူ့ရဲ့
ဘေးမှာ အဆင့်အတန်း မနိမ့်ကျသော ပြည့်စုံလှပသည့် မိန်းမချောလေး
တွေ မရိုးနိုင်စွာ ရှိနေတတ်ခြင်းသည် ဆောင်းမင်းဆက်နှင့် ပတ်သက်သ
မျှ လူအတော်များများ သိထားကြသည့် အကြောင်းများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၂)

"ဟိတ် မလုပ်နဲ့ လေ"

အသံနှင့်အတူ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် အပုတ်ခံလိုက်ရတော့ မေဝတီ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ဒီအံ့ဆွဲဖွင့်မိတာ ဝတီမှာ အပြစ်ရှိလား မောင်"

ဆောင်းမင်းဆက် မွေ့ရာပေါ်မှာ ခုန်ထ၍ ချွတ်ထားသည့်အင်္ကျီကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ငါနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ငါပေးတာကလွဲ ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မထိမကိုင်ပါနဲ့ ဝတီ"

မေဝတီ မွေ့ရာပေါ်မှာ ခြေထောက်ချထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့ မောင်၊ မောင့်ကိုချစ်လို့ ဝတီက တစ်ဘဝလုံးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပုံအပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မောင်က ကျတော့ ဒါလေးတောင် အယုံအကြည်မဲ့တာ သဘာဝမကျဘူး"

ဆောင်းမင်းဆက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ အိပ်ရာထက်မှာ ထိုင်ရင်း ဘောင်းဘီအနားစကို ခြေသလုံးထိ လိပ်တင်၍ ဖိနပ်စီးနေသည်။ ။ မေဝတီ မကျေနပ်နိုင်သလို စူးစူးရှရှ ပြန်ကြည့်၏။

"အဲဒီ အံ့ဆွဲထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲဆိုတာကို ဝတီ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ စပ်စုချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ လှမ်းကိုင်လိုက်မိတာ ၊ ဒါကို မောင် ဒီလိုပုံကြီးချဲ့တာ ဝတီ မကျေနပ်ဘူး။"

"မင်းကျေနပ်အောင် ငါ ဖန်တီးမပေးတတ်တာ ဆောရီးပဲ ဝတီ၊ လာသွားမယ်"

"ဟင့်အင်း ဝတီ ကျေနပ်အောင် မောင် တစ်ခုခု ဖြေရှင်းသင့်တယ်၊ မောင့်ကို ဝတီ မကျေနပ်သေးဘူး။"

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

"ဒီမှာ ဝတီ"

မေဝတီပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်သည်။ ။

"ငါဟာ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေထဲက မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မင်းနားလည်ရင် ငါ့ဆီက ဖြေရှင်းဖို့ ကို မင်း မမျှော်လင့်သင့်ဘူး။"

မေဝတီ ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ။

သူ့လက်တွေကို အတင်းဖြေချ၍ မျက်နှာကိုမော့၏။

"ဝတီကလည်း ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေလို မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဝတီ မှာ ပညာရှိတယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြည့်ရှိတယ်၊ ဝတီ မောင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ အားကိုးလို့ လည်း မဟုတ်ဘူး။ ။ မက်မောလို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မောင် အချစ်ကို နားလည်ရဲ့ လား၊ အချစ်ကို ခံစားတတ်ရဲ့ လား။ စည်းစိမ်နဲ့ ချစ်ခြင်းကို လဲယူလို့ ရတယ်လို့ မောင် ထင်လား။"

ဝတီဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်သော စကားလုံးပြင်းပြင်းတွေကို ဆောင်းမင်း ဆက် ဂရုမစိုက်။

"မင်းလို ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လောက်တော့ ငါ့အတွက် စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး ဝတီ"

"ဘာ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ ဒီအခန်းထဲထိ ဝင်ခွင့်ရတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ရဲ့ ထူးထူးခြားခြား အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာပဲ၊ မင်းကျေနပ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"ရှင် ရှင် ကဲ စော်ကားဦး"

လွဲချလိုက်သည့်လက်ကို ဆောင်းမင်းဆက် ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းကိုင်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည် ။ မေဝတီ မွေ့ရာပေါ် ပုံခနဲလဲကျသွား၏။

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အေးစက်တင်းမာနေသည် ။ စားပွဲပေါ်က ဘဲလံတစ်ခုကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်ရာ မကြာမီ ဟိုတယ်က ကောင်လေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။

"မောင်အေး သူ့ကိုပြန်ပို့လိုက်"

"ဟုတ်"

အသားတွေတုန်အောင် ဒေါသလွန် ရှက်ကြောက်နေပါသော ဒေါက်တာ မေဝတီထွန်းကို ဆောင်းမင်းဆက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ အဲဒါလည်း ဆောင်းမင်းဆက်ရဲ့ မထူးဆန်းသော ဖြတ်သန်းမှုတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည် ။

အခန်း (၃)

"ဟာ ကကြိုး နင်မညစ်ပတ်နဲ့ လေ၊ ရှုံးပြီ ရှုံးပြီ ဟေး တို့ နိုင်တယ်ကွ
"

"ဘာလဲ ဘယ်သူရှုံးတာလဲ၊ ငါ မရှုံးဘူးနော် ရာဇ ရာဇ ပြောဦးလေ"

ကကြိုးနဲ့ လက်ရုံးကြားမှာ ရာဇ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဘာလို့ မရှုံးရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ နင်ပစ်လိုက်တဲ့ မုန့်"

လက်ရုံးက စားပွဲနားမှာ ရှိနေသည့် အမှိုက်ပုံးလေးထဲက မရွံ့မရှာ လိုက်စမ်းနေသည်။ ။ လက်ထုတ်လိုက်တော့ ကိတ်မုန့်အပွဲတစ်ခု ပါလာ ၏။

"ဒါလေ ဒါဘာလဲ ဟဲ ဟဲ မုန့်နှစ်ခုနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပြိုင်စား တာ နင် ငါ့လောက် မမြန်နိုင်ပါဘူးဟာ"

"မဟုတ်ဘူး အဲဒါ ငါ့မုန့် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အကုန်စားပစ်တာ ရာဇ မြ င်တယ် ရာဇ"

"ဟင်"

"ဝင်ပြောဦးလေဟာ"

ကကြိုး တမင်ညစ်နေမှန်း သိပေမယ့် ဝင်မပြောဘဲ နေပြန်လျှင် လည်း ကကြိုး ငြိုငြင်တာ မခံနိုင်သည့်ရာဇက လက်ရုံးဘက် လှည့်သည်

။ လက်ရုံးကလည်း ပါပြီးသား။

"ဟေ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောခိုင်းနဲ့ ၊ ဒီမုန့်က ဒီနေ့က စောစောက တို့ စားခဲ့တဲ့ မုန့်ပဲ၊ အစကတည်းက မစားနိုင်မှန်းသိလို့ ဝင်မပြိုင်ဘူး၊ ပြောနေတာ သူပဲ ဖင်ခေါင်းကျယ်ပြီး မရဘူး။ ကတိအတိုင်း ကင်တင်းမှာ ဝမ်းတေဘယ်လ်"

ကကြိုး ခြေလေးစောင့်၍ ထရပ်သည် ။

"ငါနိုင်ရဲ့ သားနဲ့ သက်သက် အမှိုက်ပုံးထဲက မုန့်ကို ကောက်ပြပြီး အရှက်ခွဲတာ အစုတ်ပလုတ် လက်ရုံး၊ နင့်ကို ငါ မခေါ်တော့ဘူး။ ငါ့ကို လုံးဝ လာမခေါ်နဲ့ "

"ဟာ ကကြိုး"

ညစ်နေကျအတိုင်း ကကြိုး ညစ်သွားပြန်ပြီ။ ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် သူတို့ အမြဲ ပြိုင်ပွဲလုပ်တတ်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်။ အနားမှာ က ရာဇက ခိုင်လူကြီး။ မုန့်စားလည်း ပြိုင်၊ ကားမောင်းလည်း ပြိုင်၊ ရေကူးလည်း ပြိုင်၊ အတန်းထဲမှာ လည်း အဆင့်ချင်းပြိုင်။

ပြိုင်ပြီး ကကြိုးကနိုင်လျှင် လက်ရုံးကျွေးသမျှ တစ်ဖြနစ်ဖြစား၍ အေးချမ်းစွာ ပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် သူရုံးပြီဆို ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံတတ်၊ မရရအောင် ငြင်းမည်။ မရလျှင် စိတ်ကောက်မည်။ ကကြိုး မျက်နှာညှိတာ မခံနိုင်တဲ့ လက်ရုံးတို့ ညီအစ်ကို ချောရတဲ့ အလုပ် ပိုတိုးခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်၍ မပြီးမချင်း ပူညည်။ ဒါကိုသိလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မပြိုင်ပါနဲ့ ပြောလည်း မရ။ တစ်ဖက်သားမခံချင်အောင် ကလိကလိဖြစ်အောင် ကကြိုးက စိန်ခေါ်တတ်သည် ။

"ကကြိုး နေဦးလေဟာ၊ နင်ကလည်း နင်ပဲ၊ ပြိုင်ချင်လွန်းလို့ ပြိုင်ရ

တဲ့ ဟာ၊ တစ်ခါတလေများ ငါတို့ ကို ကျွေးဖူးတယ်ရှိအောင် ကျွေးစမ်းပါ
ဟာ "

"ကျွေးမယ် စောင့်နေ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်"

ကကြိုးကို ခလယ်မှာ ထား၍ ရာဇနဲ့ လက်ရုံး ချော့လိုက်ရတာ အ
မော။ ခက်ရချည်ရဲ့ ။ သူကလည်း ရှုံးသေး၊ တော်ပြီ နောက်ဆို ပြိုင်
လည်း အရှုံးပဲပေးတော့မယ်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်တိုင်းလည်း မအောင်မြင်။
အဲဒီလိုကျတော့လည်း မယ်မင်းကြီးမက

"ငါ့ကိုသက်သက် အရှုံးပေးတာပေါ့၊ ငါ့ကို အထင်သေးတာ စော်ကား
တာတဲ့ ကဲ"

"ဟာ ငါ ခုမှ သတိရတယ်၊ ငါ့မှာ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ရှိတယ်ဟ"

ရုပ်ရှင်မက်သည့် ကကြိုး ခြေလှမ်းတွေ အနည်းငယ် နှေးသွားတာကို
ကြည့်၍ ရာဇ ဟက်ခနဲ ရယ်သည် ။

"ကကြိုး နင်ပဲ ဘွန္တောကြက်သူခိုး ကြည့်ချင်တယ်ဆို"

"မကြည့်ချင်ဘူး"

လက်ရုံးက ခေါင်းကုတ်၍ အသံတိတ်နှင့်

"သွားကြည့်ရအောင်ဟာ၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ဒက်ဒီ ငါးစောင်
တောင် ရတာ၊ အဲဒါ တို့ သုံးယောက်ကြည့်ဖို့ ဒက်ဒီပေးလိုက်တာ၊ ကြည့်
မယ်မို့လား"

လက်ရုံးတို့ အဖေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင်
နိုင်ငံခြားဗီဇာရုံးမှာ လည်း အရေးပါသည် ။ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးတွင် လ
ည်း လူကြီးဖြစ်သည် ။

မာမိကလည်း ကိုယ်ကာယ အလှသင်တန်းက နည်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည် မို့ မိသားစုအားလုံး ခေတ်မီကြသည် ။ ပွင့်လင်းကြသည် ။

ကကြိုးတို့ မိသားစုနှင့် ခြံချင်းကပ်လျက် နေကြ၍ ရင်းနှီးကြသည် ။ မိဘမရှိ၊ အဘိုးအဘွားတို့ နှင့် နေရရှာသော ကကြိုးသျှင်ဆိုသည့် တစ်ကောင်ကြွက်ကောင်မလေးကို လက်ရုံးတစ်မိသားစုလုံး အရေးပေး ဂရုစိုက်ကြတာ မိသားစုနှစ်ခု စတင် ဆုံစည်းမိကြကတည်းက ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သူတို့ သုံးယောက် သုံးတန်းကျောင်းသားလေးတွေပဲ ရှိသေးသည် ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်စရာကောင်းသလောက် သိပ်ဂျီတိုက်တတ်တဲ့ ကကြိုး။

"ရာဇ"

"ဟေ"

"နင်နဲ့ လက်ရုံး လက်မကို ပါးစပ်မှာ ကိုက်ပြီး မိန်းကလေးလို မခွဲတရို့လေး မျက်စောင်းထိုးပြ"

"ဟာ မဟုတ်တာ"

လက်ရုံးအသံကြီးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။ ရာဇ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ကကြိုးက လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှာ ပြောင်းလွယ်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"အဲဒီလို မျက်စောင်းမထိုးပြရင် ငါအတန်းမတက်ဘဲ ပြန်မှာ ပဲ၊ အိမ်ရောက်ရင် အန်တီမာ့ကို နင်တို့ မခံနိုင်အောင်စလို့ ပြန်လာတာဆိုပြီး ငိုတိုင်မယ်"

"ဟာ ပြဿနာပဲကွာ"

"ကဲ လုပ်မှာ လား မလုပ်ဘူးလား၊ ပြောဟာ တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ထိ ရေမယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်"

"တော်ပါပြီဗျာ ဒေါ်ကကြိုးသွင်ရဲ့ "

လက်ရုံးက ယောက်ျားပီသ ချောမောသူမို့ သူ့ခမျာ မျက်စောင်းပင် ကောင်းကောင်း မထိုးတတ်တာ။ ရာဇက ခပ်သွယ်သွယ်ပါးပါးမို့ ကကြိုးခိုင်းသလို လုပ်ပြသွားတာ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲမရှိ။ ကကြိုး ခိုးခိုးခစ် ခစ် ရယ်နေသည် ။ လက်ရုံးက တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်။

"ကဲ လက်ရုံး လုပ်ဟာ"

"ကကြိုးကဟာ နင် လုံးဝ မတရားဘူး။ ငါကလည်း နိုင်သေး။ သူ ခိုင်းတာလည်း လုပ်ရဦးမယ်"

"ဘာနိုင်တာလဲ၊ နင်အရှက်ခွဲလို့ ဆိုင်ထဲမှာ ငါအရှက်ကွဲရတာ၊ ဘာလဲ နင်မလုပ်ဘူးပေါ့"

"ဟို နင်စားချင်တာ ငါဝယ်ကျွေးမယ်ဟာ"

"မစားချင်ဘူး"

လက်ရုံးက ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတိုင်း သတိထားမိနေတဲ့ သူမို့ လူအလစ်ကို ချောင်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မချောင်။

လက်ရုံး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေတော့သည် ။

"ဟယ် ကကြိုး"

မေရီနဲ့ ဘာသာပြဆရာမတစ်ယောက် သူတို့ နား ရောက်လာသည် ။

"ကကြိုးကို ဆရာမချစ်ချစ် ခေါ်နေတယ်ကွဲ့"

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာမ"

"စုံညီပွဲအတွက် ကကြိုးကို တစ်ခုခု အကူအညီတောင်းမလို့ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ"

ကကြိုးက လက်ရုံးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ။

လက်ရုံး မချုံ့မချဉ်မျက်နှာနှင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ တစ်ဖက်လှည့်နေသည်။ ။

ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါဘိ ဆရာမရယ်။ ဟဲ ဟဲ။
